

В межах Решетилівщини такий важливий напрямок як створення екологічних стежок ще є недостатнім. Створені стежки «Смарагди біля Псла» Піхулею Н.О. (Калениківська ЗОШ I-III ступенів) та «Кладова природи» Смірноюю В.М. (Жовтневий НВК).

Досвід показує, що різноманітні види позакласної й позашкільної роботи з екологічної освіти і виховання взаємно доповнюють один одного, збагачуючи процес навчання і виховання учнів. Саме такий підхід зробить навчально-виховний процес не лише пізнавальним і змістовним, а й дасть можливість сформувати екологічну культуру та реалізуватися кожному його учаснику.

Література

1. Абжалілова Л. Розкладаємо по полицках. Підготовка та проведення занять у гуртку /Л. Абжалілова// Позашкілля. – 2008. - №3. – С.12-17.
2. Богданова О.К. Сучасні форми і методи викладання біології /О.К.Богданова. - Х.: Видавничка група «Основа». – 2003. – 80 с.
3. Гнілуша Н. Організація біолого-екологічних екскурсій як чинник розвитку пізнавального інтересу учнів та їх професійної орієнтації /Ніна Гнілуша// Рідна школа. – 2010. - №7-8. – С.74-79.
4. Гуріненко Н.О., Коротич В.В. Організація екологічної роботи школярів /Н.О.Гуріненко, В.В.Коротич. Педагогічна серія. Полтава АСМІ. – 2000. – 56 с.
5. Нестеренко І.М. Метод проєктів у формуванні екологічної свідомості учнів /І.М.Нестеренко// Обдарована дитина. – 2007. - №10. – С.
6. Організація роботи літнього екологічного табору /уклад. Т.В.Тимочко. - К.: Всеукраїнська екологічна ліга. - 2008. – 32 с.

ГІПОТЕЗИ ВИНИКНЕННЯ ПРИРОДОЗНАВСТВА ЯК НАУКИ

Донченко К., Мордач І., Новописьменний С.А. (м. Полтава)

Для того, щоб повноцінно пізнати науку необхідно, перш за все, пізнати її історію. Завдяки цьому людина не просто формує науковий світогляд, але і розвиває інтерес до науки. Так само, вивчаючи природознавство, ми не можемо оминути його історію. [2]

Існує декілька точок зору про час виникнення науки. Одна з них пов'язана з початком кам'яного віку (біля 2 млн. років тому) - період, коли людина стала приймати і передавати практичні знання.

Друга точка зору пов'язана з виникненням нового виду знань, відмінних від міфологічного мислення. В зв'язку з цим вважається, що наука виникла в Древній Греції у V ст. до н.е.

Третя точка зору говорить про виникнення науки в період пізньої середньовічної культури, коли було усвідомлено велике значення дослідного знання. Про це активно заявили такі видатні діячі церкви, як Р. Гросетст, Р. Бекон. [1]

Четверта - найпоширеніша точка зору - наука виникла в XVI-XVII ст., коли з'явилися праці Й. Кеплера, Х. Гюйгенса, Г. Галілея, І. Ньютона та інших вчених. Ознаками науки виступають побудова математичних моделей об'єктів, емпіричні результати дослідного рівня.

Існує і така точка зору: час виникнення науки кінець першої третини XIX ст., коли відбулось поєднання дослідницької діяльності і вищої освіти на основі дослідно-наукової програми. [3]

Основними закономірностями і особливостями розвитку природознавства є:

1. Відносна самостійність розвитку природознавства, в результаті чого воно задовольняє вимоги техніки виробництва, слідуючи своїм власним шляхом дослідження природи, який визначається внутрішньою логікою наукового пізнання. Які б конкретні задачі не ставила техніка перед наукою, практичне їх

розв'язання може бути відтворено лише по досягненні конкретних ступенів розвитку самого процесу пізнання природи, який відбувається у процесі переходу від явищ до сутності і від менш глибокої сутності до більш глибокої.

2. Спадкоємність у розвитку природознавства, його ідей та принципів, теорій та понять, методів та прийомів дослідження, нерозривність усього пізнання природи як внутрішньо єдиного, цілеспрямованого процесу. Кожна вища ланка в розвитку природознавства виникає на основі попередньої ланки, з утриманням усього цінного, що було накопичено раніше.

3. Еволюційний розвиток усього природознавства та окремих його частин відбувається під час поступового накопичення нових фактів, теоретичних концепцій, у зв'язку з чим відбувається уточнення і доповнення вже прийнятих раніше теорій, понять та принципів.

4. Взаємодія наук, взаємопов'язаність усіх складових частин природознавства, в результаті чого предмет однієї природознавчої науки може і має бути досліджений методами і прийомами інших наук.

5. Протирічність розвитку природознавства. Нерідко розходження точок зору на неприйнятні, несумісні погляди призводить до прогресу наукового пізнання. [1, 2]

Отже, і досі вчені точно не можуть визначити за яких умов та чому виникла ця наука, але можна з упевненістю стверджувати, що природознавство – це наука, яка з'явилася з людиною, разом з нею еволюціонувала та продовжує розвиватися до цього часу.

Література

1. Бобильов Ю.П. Концепції сучасного природознавства: Навч. посіб. для студ. вузів. – К.: Центр навч. л-ри, 2003. – 244 с.
2. Карпенко С.Х. Основные концепции естествознания: учеб. пособие для студ. вузов. – М.: Культура и спорт, ЮНИТИ, 1998. – 208 с.
3. http://sasun_sch.klasna.com/istoriya-prirodovnavstva-v-evoliutsiyi-tsvivilizatsiyi.html

АПРОБАЦІЙНІ ОСОБЛИВОСТІ СОЇ В УМОВАХ М. ЗІНЬКОВА

Іщенко В. І., Гриб М. О. (м. Полтава)

Соя – одна з головних білково-олійних культур із широким спектром застосування. З урахуванням високої харчової цінності та вмісту білків соя визначена організацією ЮНЕСКО як стратегічна харчова культура.

Феномен цієї культури полягає в тому, що з неї за вегетаційний період отримують два врожаї – білка і рослинної олії (21-42% і 18-40% відповідно). У своєму складі вона має також майже всі органічні речовини, які є в рослинному світі, а саме: вуглеводи, ферменти, вітаміни (А,В₁,С,В₂,Е,К,Д₁,Д₃,РР) та мінеральні речовини (25-30%). До того ж, білок сої за хімічним складом і вмістом амінокислот близький до тваринних білків, а за перетравленням – до казеїну молока [1].

Щодо напрямів використання, то на сьогодні їх виділяють п'ять:

- технологія промислової переробки сої (шрот, повножирова олія);
- використання соєвого білка в тваринництві (комбікорми та шроти для виродівлі птиці, свиней, великої рогатої худоби);
- переробка та використання соєвого харчового білка (зерно, соєві олія, борошно, крупа, кава, соус, молоко, вершки, окара, сир «Тофу»);
- у легкій промисловості соєва олія широко використовується у миловарному та лакофарбовому виробництві. Із білків сої виготовляють пластмаси, клей та інші вироби;